

Arrest

nr. 132 124 van 27 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van *“de beslissing dd. 24.4.2013, op dezelfde datum ter kennis gebracht”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TINE, die loco advocaat S. VANINBROUKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 21 april 2012 in Turkije in het huwelijk met F.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 12 november 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 april 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 19 april 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.11.2012 werd ingediend door:

Naam: [Ö.]

Voorna(a)m(en): [Ü.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de Belgische onderdaan niet over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Immers, er worden uitkeringen arbeidsongeschiktheid voorgelegd voor de maanden juli, augustus en september 2012. Echter, uit hetzelfde attest blijkt dat de periode van erkenning van de situatie van arbeidsongeschiktheid loopt van 01/03/2012 tot 23/10/2012. Gezien dit een beperkte periode is en er geen bewijzen van bestaansmiddelen van voor of na deze periode werden voorgelegd op naam van de Belgische onderdaan, is op onvoldoende wijze aangetoond dat zij over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit de voorgelegde bankuittreksels kunnen we uitmaken dat betrokkene zelf tijdens de eerste 5 maanden van het jaar 2012 een gemiddeld maandelijks inkomen van 1037,69€ had. Overwegende dat het de Belgische onderdaan is in functie van wie de aanvraag werd gedaan, die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Daarenboven voldoen de bestaansmiddelen van betrokkene niet aan de gestelde voorwaarde dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing

1.4. De raadsman van verzoeker stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 24 april 2013 de vraag of hij, rekening houdende met een aantal nieuwe overtuigingsstukken, bereid was om een nieuwe beslissing te nemen.

1.5. Een ambtenaar bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken deelde op 24 april 2013 aan verzoekers raadsman, per e-mail, mee niet op de vraag om een nieuwe beslissing te nemen te willen ingaan. Dit antwoord is gesteld in de volgende bewoordingen:

“Bij het beoordelen van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon mogen wij onderhoudsgeld niet in aanmerking nemen.

Hier wordt dus enkel rekening gehouden met het vervangingsinkomen van de referentiepersoon.

De bijlage 20 blijft dus behouden en dient betekend te worden door uw cliënt"

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve op te merken dat het negatieve antwoord dat op 24 april 2013 werd verstrekt door een ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de vraag van verzoekers raadsman of het bestuur bereid was om een nieuwe beslissing te nemen met betrekking de aanvraag tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 12 november 2012 niet kan worden beschouwd als een administratieve rechtshandeling die vatbaar is voor vernietiging. Deze mededeling, waarbij slechts wordt gesteld dat een vorige beslissing behouden blijft en verzoeker wordt geïnformeerd omtrent een gedragslijn van het bestuur – met name dat onderhoudsgelden niet in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van een gezinshereniger – is immers geen handeling die tot doel heeft rechtsgevolgen tot stand te brengen of te beletten dat deze tot stand komen. De Raad wijst er tevens op dat op verweerder geen verplichting rust om in te gaan op vragen tot herziening van een eerder genomen beslissing en dat het feit op zich dat een ambtenaar een bestuurde ervan in kennis stelt een gedragslijn te volgen waarvan niet blijkt dat deze steun vindt in de wet niet impliceert dat een aanvechtbare beslissing werd genomen. De raadvrouw van verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet ter terechtzitting.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de mededeling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013.

Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de substantiële vormvereisten, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"A. Aan verzoeker werd kennis gegeven van een beweerde beslissing van verweester dd. 15.4.2013. Het handelt om een kopie, zonder originele handtekening, met onleesbare naam en hoedanigheid van de ondertekenaar.

Uit deze beslissing valt derhalve geenszins af te leiden dat zij genomen werd onder het gezag van verweester.

Dezelfde redenering geldt voor de beslissing dd. 24.4.2013.

B. De beslissing die aan verzoeker werd ter kennis gebracht bestaat uit drie pagina's en vermeldt in de rechterbovenhoek respectievelijk, p. 2/4, p. 3/4 en p. 4/4.

Dit impliceert derhalve dat de beslissing van verweester vier pagina's omvat.

Gezien verzoeker geen kennis kreeg van p. 1/1 van de beslissing is hij in het ongewisse omtrent de inhoud van de volledige beslissing.

Dit heeft tot gevolg dat verzoeker zich niet naar behoren kan verdedigen en zijn rechten van verdediging geschonden zijn.

C. In de beslissing wordt expliciet vermeld dat de aanvraag van verzoeker "om de volgende reden geweigerd" wordt.

In de voetnoot onder 3 staat geschreven "Het passende vakje aankruisen".

In de beslissing is echter geen enkel vakje, laat staan een passend, aangekruist.

Verzoeker heeft er bijgevolg het raden naar.

Kortom, de bestreden beslissing is nietig, werd genomen met schending van de motiveringsplicht en de rechten van verdediging van verzoeker.”

2.1.2. Er dient te worden geduïd dat de naam, de functie en de handtekening van de ambtenaar die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten nam – meer specifiek P.B., attaché, optredend “voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie” – voldoende leesbaar staan vermeld op het afschrift van deze beslissingen dat verzoeker ter kennis werd gebracht. Verzoekers betoog in dit verband mist derhalve feitelijke grondslag.

Daarnaast moet worden benadrukt dat het feit dat aan verzoeker een kopie van de originele beslissingen ter hand werd gesteld op zich niet toelaat te besluiten dat deze beslissingen werden genomen met miskennis van enige substantiële vormvereiste of de rechten van verdediging.

Het feit dat in de rechterbovenhoek van de akte die verzoeker werd betekend cijfers worden vermeld waaruit kan worden afgeleid dat verweerder vier bladzijden via een fax overmaakte aan de administratieve diensten van de stad die diende in te staan voor de kennisgeving van de eerste en de tweede bestreden beslissing geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat verzoeker geen kennis kreeg van “de volledige beslissing”. De bestreden beslissingen staan duidelijk vermeld op één bladzijde die verzoeker werd betekend. Het feit dat verzoeker geen kennis heeft van andere bladzijden die, samen met de akte waarin de bestreden beslissingen zijn opgenomen, door de gemachtigde werden overgemaakt aan het stadsbestuur dat diende in te staan voor de kennisgeving van de in casu bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt niet tot het besluit dat enige vormvoorwaarde of enig beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het gegeven dat op de akte die verzoeker werd betekend de vermelding “het passende vakje aankruisen” is aangebracht en op deze akte geen vakjes staan die kunnen worden aangekruist leidt evenmin tot deze conclusie. Verzoeker kan de motieven die verweerder ertoe brachten om voormelde beslissingen te nemen zonder meer in de hem ter kennis gebrachte akte lezen.

Een schending van enige substantiële vormvereiste, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht of van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht, van de motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De beslissing dd. 15.4.2013 is gebaseerd op het feit dat de echtgenote van verzoeker niet over stabiele toereikende, en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.

A. Verweester verwijst naar het bijgebrachte attest van arbeidsongeschiktheid van mevrouw [B.] over de periode van 1.3.2012 tot 23.10.2012.

Zij noemt dit een beperkte periode, terwijl er geen bewijzen van bestaansmiddelen van voor of na deze periode worden voorgelegd.

Het behoort echter aan verweester in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht om zich op afdoende wijze te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Indien verweester van oordeel is dat de bijgebrachte stukken een onvoldoende periode dekken, had zij verzoeker daarvan in kennis moeten stellen en uitnodigen bijkomende stukken voor te leggen.

In die zin had verweester verzoeker ook dienen te horen alvorens haar beslissing te nemen.

Verzoeker brengt tevens de inkomsten van zijn echtgenote bij over de maanden december 2012, januari 2013, februari 2013 en maart 2013.

In de beslissing wordt verder verwezen naar het feit dat de echtgenote van verzoeker tijdens de eerste 5 maanden van het jaar 2012 een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1.037,69 had.

Nochtans werden volgens de beslissing ook de uitkeringen arbeidsongeschiktheid voor de maanden juli, augustus en september 2012 voorgelegd.

Verweester argumenteert dat de bestaansmiddelen van de echtgenote van betrokkene niet voldoen aan de gestelde voorwaarde dat deze ten minste gelijk moeten zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002.

Artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 vereist echter niet dat de bestaansmiddelen minstens 120 % moeten bedragen van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002.

Artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt enkel dat indien de bestaansmiddelen aan dit criterium betantwoorden, de Belgische onderdaan geacht wordt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

B. Bovendien werd de ex-echtgenoot van mevrouw [B.] bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren dd. 27.9.2011 veroordeeld tot betaling van een onderhoudsgeld van € 500/maand.

Dit vonnis is in gedwongen uitvoering.

De betalingsbewijzen van de onderhoudsgelden worden bijgebracht, terwijl de uitvoering verder loopt.

Samen met haar vervangingsinkomen beschikt mevrouw [B.] aldus maandelijks over meer dan € 1.500.

Verzoeker heeft verweester daarop gewezen bij e-mail van zijn raadsman dd. 24.4.2013. In datzelfde schrijven wordt aangestipt dat geen rekening gehouden werd met het feit dat mevrouw [B.] ingevolge notariële akte dd. 13.2.2008 eigenares is van haar woning, waarop voor haar geen leningslasten rusten. Verweester werd verzocht een nieuwe beslissing te nemen.

Verweester antwoordt per e-mail dd. 24.4.2013 dat zij bij het beoordelen van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon de onderhoudsgelden niet in aanmerking mogen nemen en er enkel rekening gehouden wordt met het vervangingsinkomen van de referentiepersoon.

Verweester handhaaft haar beslissing.

Het feit dat verweester geen rekening zou mogen houden met onderhoudsgelden, heeft echter geen enkele wettelijke grondslag.

Bovendien brengt dit een ongelijkheid met zich mee tussen personen die wel of geen onderhoudsgeld ontvangen.

C. Dat geen rekening gehouden werd met het feit dat mevrouw [B.] eigenares is van haar woning waarop voor haar geen leningslasten rusten, laat verweester onbesproken.

Doch ook hier zou het gelijkheidsbeginsel geschonden worden tussen personen enerzijds met huur- of leningslasten en anderzijds zonder deze lasten.

D. Tenslotte werd ook geen rekening gehouden met de bestaansmiddelen van verzoeker.

Hij geniet een maandelijks inkomen van +/- 1.505 Turkse Lira, zijnde +/- € 513.

De bewijzen worden bijgebracht.

Alleszins werd er door verweester geen kosten-baten analyse uitgevoerd."

3.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die voorhoudt een recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen laten gelden om de gegrondheid van zijn verblijfsrechtelijke aanspraken aan te tonen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de vreemdeling die een aanvraag tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient deze aanvraag met de nodige bewijsstukken te staven. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskende door hem er niet toe aan te zetten aanvullende overtuigingsstukken over te maken. Verzoeker diende er zelf op toe te zien dat hij zijn aanvraag onderbouwde met dienende, bewijskrachtige en recente bewijsstukken waaruit kon worden afgeleid over welke precieze bestaansmiddelen zijn echtgenote op het ogenblik dat hij zijn

verblijfsrechtelijke aanspraken liet gelden kon beschikken. Het feit dat verzoeker op dit punt in gebreke bleef geeft laat niet toe te besluiten dat de zorgvuldigheidsplicht in casu werd miskend.

3.2.2.2. Aangezien verzoeker gedurende verschillende maanden de mogelijkheid werd gegeven om de nodige overtuigingsstukken over te maken of de toelichtingen te verstrekken die hij nodig achtte om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken te staven of aannemelijk te maken kan hij ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder tekortkwam aan de verplichting om hem te horen.

3.2.2.3. De Raad moet er tevens op wijzen dat hij de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening houden met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift maar die hij niet voorafgaand aan de datum waarop voormelde beslissingen werden genomen aan verweerder overmaakte. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekers bewering dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn echtgenote aantoonde dat zij gedurende de eerste vijf maanden van het jaar 2012 een gemiddeld maandelijks inkomen ten bedrage van 1037,69 euro had mist feitelijke grondslag. In deze beslissing wordt slechts vermeld dat verzoeker zelf een dergelijk inkomen had en dat met dit inkomen geen rekening kan worden gehouden aangezien zijn echtgenote dient aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De Raad merkt hierbij op dat niet blijkt dat verzoeker aantoonde dat hij de uitkeringen die hij de eerste vijf maanden van het jaar 2012 in Turkije ontving nog verwierf na zijn binnenkomst in het Rijk, zodat geenszins vaststaat dat zijn echtgenote over deze inkomsten zou kunnen beschikken.

Op basis van het feit dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf stelt dat *“Daarenboven [...] de bestaansmiddelen van betrokkene niet [voldoen] aan de gestelde voorwaarde dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”* kan in voorliggende zaak niet worden geconcludeerd dat hij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft immers in de eerste plaats vastgesteld dat niet bleek dat verzoekers echtgenote op het ogenblik dat verzoeker een aanvraag indiende tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie over enige vorm van stabiele en regelmatige inkomsten kon beschikken. De voorgelegde stukken verschaften namelijk geen informatie over de actuele inkomsten. Verzoeker kan, gelet op voorgaande constatacie, ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder nog *“een kosten-batenanalyse”* diende door te voeren. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt weliswaar dat indien niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, maar een dergelijke analyse is uiteraard slechts vereist indien blijkt dat de gezinshereniger over enig inkomen beschikt dat door verweerder in aanmerking kan worden genomen en verzoeker toonde dit, zoals reeds gesteld, niet aan (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Door aan te geven dat verweerder geen rekening hield met het gegeven dat zijn echtgenote over een eigen woning beschikt waarop geen leningslasten rusten – wat niet impliceert dat deze vrouw aantoonde over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, te beschikken – toont verzoeker dit niet aan.

3.2.2.5. In zoverre verzoeker nog grieven ontwikkelt met betrekking tot de mededeling van 24 april 2013 kan het volstaan te herhalen dat deze mededeling geen vernietigbare beslissing is en verzoekers kritiek dus niet dienstig is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), van de artikelen 185 en 186 van het Turkse Burgerlijk Wetboek (hierna: het Turkse BW) en van “*de openbare orde*”.

Hij stelt het volgende:

“Artikel 8 EVRM garandeert aan een ieder het recht voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent, terwijl geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is.

In casu is er wel degelijk een privé-, familie- en gezinsleven voorhanden.

Verzoeker huwde op 21.4.2012 te Eskisehir (Turkije) met mevrouw [F.B.].

Hij kwam op 12.5.2012 naar België.

Sedertdien woont hij onafgebroken en standvastig samen met zijn echtgenote en haar kinderen.

Op basis van artikel 213 B.W. en artikel 185 en 186 van het Turkse burgerlijk wetboek zijn echtgenoten jegens elkaar tot samenwoning verplicht.

Wanneer aldus aan verzoeker geen verblijfsrecht in België wordt toegekend en hij het grondgebied dient te verlaten, kan verzoeker zijn wettelijke verplichting tot samenwoont met zijn echtgenote uiteraard niet respecteren.

Dit zou impliceren dat de overheid zijn medewerking verleent aan de miskennis van de wet.

Dit is strijdig met de openbare orde.”

3.3.2.1. Er moet worden vastgesteld dat de eerste en de tweede bestreden beslissing niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeksters echtgenote ook van Turkse origine is en dat de echtelieden ervoor opteerden in dat land in het huwelijk te treden. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoeker toont verder ook niet in concreto aan dat enig aspect van zijn privéleven door de in casu bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Het loutere feit dat verzoeker niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt toegelaten en hem bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten leidt ook niet tot de conclusie dat verzoeker niet kan voldoen aan zijn verplichting tot samenwoning met zijn echtgenote, zoals deze is vervat in het artikel 213 van het BW of zoals omschreven in de bepalingen van het Turkse BW. Zoals vastgesteld bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel blijkt namelijk niet dat verzoeker enkel in België aan de verplichting om met zijn echtgenote samen te wonen kan voldoen.

Een schending van artikel 213 van het BW, van de artikelen 185 en 186 van het Turkse BW of van “*de openbare orde*” kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste twee bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd en zijn beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de derde bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK